

Hraní na dětské psychiatrii, ať už v jakémkoli zařízení, ať už pro malé či větší děti, je podle mě nejsložitější. Určitě ne proto, že děti jsou až moc neposedné nebo až moc zamlklé. S tím umějí loutky či písničky pracovat a ve většině případů se podaří děti rozveselit a zaujmout pro věc. Je to náročné proto, že na ostatních nemocničních odděleních je znát naděje na návrat do zdravého stavu. Ale je vážně ve hvězdách, jestli bolavé dušičky na psychiatrii, často třeba tříleté!!, se někdy do nějakého normálu dostanou či vrátí. Je to kapitola pro odborníky, ale když si s dětmi chodíme hrát, nelze to nevidět a nepřemýšlet o tom.

A tak se hodně snažíme, aby tu chvilku, kterou s námi stráví, byly děti šťastné. Dnes v Bohnicích jsme zpívali, hráli hru a také pohádku od Andersena. Děti se moc chtěly zapojit, hrály s námi a byly skvělé, vynalézavé, měly báječné a vtipné nápady. Všichni se zapojili. hráli, napjatě sledovali. Když se dětem dá prostor k tvořivosti, ocení se jejich fantazie, jsou jako vyměněné. Na tu chvíli, kdy hrajeme divadlo, se většinou zbaví svých bolestí a jejich projevů a nikdo by nepoznal, že jsou hospitalizované pro bolavou duši. Všechno je baví, do všeho mají chuť. Při práci v Loutkách nejde o naše herecké a pěvecké výkony, ale o to, otevřít dětem náruč do světa, ve kterém jsou alespoň chvíli šťastné, do světa, kde se můžou díky hře uvolněně projevit a možná i něco pěkného, nového v sobě objevit. Do světa, kde je to jenom jako a proto nás to všechny baví a nebolí.

Myslím, že jsme si dneska užili moc hezké odpoledne.

pa kača